

Franc Kollmann, Josip Krisper, Josip Luckmann, Ferdinand Souvan in Vaso Petričič; razen teh izpraznjenih mest dopolniti bode treba mesto umršega gosp. pregledovalca Vincenca Seuniga.

Omenjena podružnica prosi toraj zbornico, naj bi predlagala za izpraznjena mesta pregledovalce. Poročevalec predlaga v imenu odseka oziraje se na dotična določila bankinih pravil naslednje gospode pregledovalce: Franca Kollmanna, Josipa Krisperja, Josipa Luckmanna, Ferdinanda Souvana, Vaso Petričiča, Ivana Perdana, Alfreda Ledeniga in F. M. Regoršeka. Temu predlogu zbornica enoglasno pritrudi.

(Konec prihodnjič.)

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

45.

Povodni konj pa bivol.

(Konec.)

Divjaki so brzo raztelesovali zver, eni so rezali meso, eni palec debele in široke jarmene za domače potrebe. Kedar je bil konj raztelesen, videli smo, da je ena sama krogla v živo ga zadela in usmrtila, ona namreč, ki je skozi oko v možgane priletela. Ena je obtičala v čelu, tri so se zarile v tolsto kožo po truplu, ostale so v stran zletele. Ko so možaki velikana razrezovali, zakurile so njih žene. Pekli so cele kosove na kolčih. Hotentoti niso mogli počakati, da bi bila pečenka dobro opečena, kar z ražnja so jo trgali kos za kosom, pa mast so vjemali v roke, ki je crlela od kosov, in so jo slastno polizovali. Naposled se je pečenka dobro opekla, vzeli smo si, kolikor je bilo treba, ostalo smo prepustili Hotentotom. Človek bi ne mogel verjeti, koliko ti ljudje zbašejo vá-se, če bi sam ne videl. Hotentoti so jedli in jedli tako, da so bili naposled vsi trdi, kar obležali so po travi; kajti eden sam je snedel toliko, kolikor mi vsi vkup. Pripovedoval nam je njih rojak, da Hotentoti nezmerno jedó, kedar se jim je lov dobro obnesel.

„Dobro, da je krogla priletela v oko“, omenil nam je na potu Hotentot, „sicer bi zveri ne bili dobili v roke. Lov na povodnega konja je zeló težaven in nevaren, to skušajo moji rojaki. Navadno ga lové po noči. Za večera namreč pazijo v vodi, kedaj pojde na pašo, in kedar jim dojde blizo, vržejo ná-nj železno ostvo, privezano na motvozu, in konec motvoza je privezan kos lesa. Prigodi se dostikrat, da se ranjeni konj z ostvo vrže v vodo in potopi. Lovec pazi samo na les, pa vé, kodi plava ranjena zver. Sedaj poskačejo Hotentoti v pripravljene čolnice in se približujejo lesu, da bi konja z dolgimi in železnimi sulicami usmrtili. Tak lov je dvakrat nevaren. Včasih se povodnji konj uže na bregu vrže za svojimi napadalci, in če katerega zadene, pobije ga pri tisti priči. Če lovec uide tej nevarnosti, ima morda drugo borbo z njim na vodi. Togotna zver opazi čoln, vrže se ná-nj in ga razdrobí. Nevarnost na vodi je tem večja, čim temnejša je noč. Ali naši ljudje so vrlo gibčni in oprezni, in zato se ne bojé preveč takega lova, pripravljani so na vse, imajo dandanes tudi uže orožje na ogenj, in če bi vse to spodletelo, tedaj se rešijo s plavanjem.“

Prišli smo na višino z lesom obraščeno. Častnik francoski je spodbodel konja in zdirjal od nas ogledat si okolico, ali je varna ali ni. Kmalu se je povrnil in nam povedal, da se blizo na lučini pase čeda bivolv.

Eni so nastojali, da hočejo iti streljat jih, toda častnik je odsvetoval, češ, da smo uže pretrudni. Tudi se mračí, in lov na bivole je nevaren. Celó domači bivol je zeló trmast in hudomušen, to sem več potov skusil na Italijanskem, kjer imajo krotke bivole, pa vendar težko delajo z njimi. Skozi smrček mu potegnejo železen obroček, da ga laglje zmagujejo in strahnejejo. Divji voli pa so večí in močnejši od domačih, in veliko huji. Pustimo jih nocoj, jutri jih pojdemo streljat, sedaj si pridimo stan in zakurimo.“

Častnikov nasvet smo odobrili, poskakali s konj in začeli delati priprave za prenočevanje. Ali za malo časa se je nam pokazal strašen prizor. Med tem, ko so se bivoli pasli, približal se je velik lev, ter bistro zrl, na katerega bi se vrgel. Cela čreda, zapazivši leva, preneha pasti se, in gleda debelo nasprotnika. Lev se krči, a bivoli spusté v tek. Eden edini, morda načelnik čredi, ostal je na svojem mestu, nagnil glavo in se pognal proti levu. Lev poskoči in s taco vsega bivola po gobcu, potem po plečih. Bivol otrese z glavo in z rogom prebode leva, otrese v drugo, in lev zletí z roga po tleh. Bivol skoči za njim in ga v divjem srdu prebada z rogovoma in teptá z nogami. Lev pojema, bolestno tuli, ali bivol še vedno skače po njem in ga prebada, da je naposled ves razmesarjen. Zmagoviti junak potem zatuli, jezno pogleda mrtvega nasprotnika in zdirja za čredo. Ali kmalu se zopet vrne, z novega si ogleda nasprotnika, skoči še enkrat ná-nj, pohodi ga in poteptá. Kedar se je bivol do dobrega znosil, obrnil se je, brzo dirjal za čedo in zmagovito otresal z glavo.

Plahi smo gledali ta prizor in prešlo nam je vse veselje do lova na bivole ne samo za ta večer, ampak za vselej.

Iz deželnega zbora.

I. seja dné 9. decembra 1886.

Deželni glavar gospod grof Gustav Thurn prične zborovanje z daljnim nagovorom, v katerem omenja najvažnejših, deželo zadevajočih dogodeb od zadnjega zasedanja, med temi izrekoma: da se je deželna vino- in sadjerejska šola premestila s Slapa v Vipavi v Grm poleg Novega mesta, dalje da se je okrajna cesta s Poljanske doline čez Kopačnico proti Cirknem dodelala in izročila javnemu prometu, dalje, da se je v teku minulega leta tudi v naši deželi v nekaterih krajih prikazala kolera, katera se pa k sreči ni nevarno širila, ker so javna oblastva pazile, da so se zaukazane zdravstvene naredbe strogo spolnovale. Konečno tudi omenja, da so se naši prisiljenci na več krajih rabili za zgradbe javnih cest in da si je ta poskušnja obnesla v splošno zadovoljnost. — Konečno povabi gosp. deželni glavar zbornico, kakor vselej tudi letos pričeti zborovanje z trikratnimi živio-klici na presvitlega cesarja, na kar je zbornica odgovorila s živahnimi živio- in deloma „hoch“-klici.

Za deželnim glavarjem poprime gospod c. kr. deželni predsednik baron Winkler besedo ter pred vsem pozdravi zbrane poslance, potem izroči deželnemu glavarju dva vladina predloga, enega zadevajočega premembo lovske postave, drugoga: načrt postave o razdelitvi skupnih zemljišč in o odkupu služnost na takih zemljiščih.

Potem stori obljubo novoizvoljen poslanec za postojnske selske občine gosp. Hinko Kavčič.

Pred naznanili deželno-zborskega predsedništva omenja deželni glavar zgube, katera je deželni zbor vsled smrti rajkega poslanca gospoda Adolfa Obreze,